

**Dit gedicht is voorgelezen tijdens de herdenking bij
het Joods gedenkteken op de Havendam
Oud-Beijerland 4 mei 2011**

Je loopt door de stad,
Je kijkt naar de grond.
Het is stil en verlaten,
Je weet niet wat er komt.
Je weet wel je bent niet vrij
Je voelt je opgesloten en je bent niet blij.
Maar waar zal dat zijn,
Bedoelen ze daarmee de gevaren en pijn.

Hoe kan je bewijzen dat vrijheid mooi is,
Hoe kan je bewijzen dat vrijheid verboden is.
Hoe kan je vertellen aan de mensen waar de pijn niet voor bestaat,
Hun leven alleen voor het kwaad.
Ze moeten iets doen, dat is hun bevel
Al doen ze dat niet, dan staat hun leven op het spel.
Dat laat je niet zomaar gebeuren,
Je geeft het toch zomaar niet op.

Daarom heb jij een stem, dat heet een mening,
Die mag je zeggen al gaan ze er tegenin,
Dat is hun probleem, maar jij deed je zin.
Nu ben je ten einde raad,
Je weet 1 ding, jij leeft niet voor het kwaad.

**Dit gedicht is voorgelezen tijdens de herdenking bij het monument VRIJ in de Laning
Oud-Beijerland 4 mei 2011**

Als er eens een rover kwam,
die van jou je speelgoed nam,
die van jullie eten at,
die in alle laden zat,
die de vlag van jullie dak
zou vertrappen met de hak
van zijn grote spijkerschoen,
wat, vraag ik, zou jij dan doen?

Vechten zou je met je handen,
met je voeten, met je tanden.
Alle vriendjes die je had,
vochten mee zo hard ze konden,
tot die rover vastgebonden
in een hok gevangen zat.
En dan riep je: dát nooit weer!
Hier komt nooit een rover meer.

Eén keer is het echt gebeurd:
't hele huis vol spijkerhakken,
en de vlag kapot gescheurd.
Maar ze kregen hem te pakken,
mensen uit dat huis van toen.
Net als jullie zouden doen,
riepen ze: nooit meer! Nooit meer
zet hij hier zijn haken neer.

Met de meilucht blinkend blauw
boven Nederland en jou,
met de vlag weer hoog in top,
- want die boze droom is over -
zeg ik toch: pas op, pas op ...
Soms ruik ik opeens een rover
en ik hoor soms spijkerhakken
toch weer ergens hardop klakken.